

приструваше, че тя и не мисли дори за овеса. Въ единъ мигъ тя се намъри чакъ на далечното елово клонче, а отъ тамъ, още преди да се опомня, ето я вече скочи и ненадейно се озова при овеса, сграбчи единъ класъ и ето я че се покатери сега пъкъ чакъ на върха на купчината дърва и отъ тамъ ме гледаше съ мигащи очички . . . Като изяде всичкитъ зърна, хвърли праздния класъ, залови се за другъ, а отъ мене не махваше погледъ, и ту изведнъжъ се замисли, ту се послуша, като че ли да чуе какъ въ-търътъ вѣе върховетъ на дърветата, и забрави класа, който държеше съ лапкитъ си . . . Въ такива наблюдения азъ прекарвахъ цѣли часове следъ обедъ.

„Като се насити, палавицата стана придиричива, избираше най-тежкитъ класове и ядѣше отъ тѣхъ само най-едритъ зърна, и най-после, като взема въ запасъ най-пълния класъ, който бѣше по-дълъгъ отъ нея, тръгна за дома си, катерейки се съ чудна бързина по върховетъ на високитъ дървета и скоро се скри изъ клонетъ.

„При овеса долитаха и чавки; тѣ отдалечъ известяваха за идването си съ грѣмко чавкане, но, доближили до жилището ми, тѣ почваха да хитруватъ и вмѣсто изведнажъ да кацнатъ при любимата за тѣхъ храна и да лапатъ колкото искатъ, тѣ почваха постепенно да прелитатъ отъ дърво на дърво, все по-близо и по-близо и следъ много предпазвания слизаха предъ вратата, бързо събираха зърната, изронени отъ катеричкитъ, и ядѣха лакомо, бързо, често се задавяха отъ твърде едритъ зърна, съ мъжа ги изплюваха и пакъ бързо ги раздробяваха съ здравитъ си човки.

„Изобщо чавкитъ, по начина да се приближаватъ къмъ хвърлената имъ храна, повече приличатъ